

# DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIE POLITICA

APARE ODATA PE SAPTAMANA SUB CONDUCEREA D-lor

C. G. DISSESCU

V. ATHANASOVICI, PAUL NEGULESCU, DEM. NEGULESCU, ALEX. CERBAN, G. MEITANI,  
N. POLIZU-MICȘUNESTI, C. HAGI-THEODORAKY

SILIU RĂDULESCU  
PRIM-REDACTOR

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA  
3, STRADELA SF. SPIRIDON, 3

B. P. RĂDULESCU  
REDACTOR-ADMINISTRATOR

**G. Agraru.** — *Considerațiuni asupra dreptului succesoral al văduvei de război în averea soțului.*

**Jurisprudența Română.** — *Inalta Curte de Casație și Justiție, secția II* — Curte cu jurați. — Achitare. — Despăgubiri civile. — Condamnare. — Recurs. — Casare. (C. D. Corari cu Ministerul Public.)

**Secția III.** — Timbru și înregistrare. — Anel pe hârtie liberă. — Lipsă de hârtie timbrată. — Timbrare prin viză. — Validitatea apelului. (C. Constantinescu cu David și Zaharia Abramovici.)

**Curtea de Apel Constanța.** — Inchirieri. — Prelungirea contractelor. — Director de pension. — Chirie. (C. U. Negroponte cu Lulsa Anghene.)

**Tribunalul Tecuci.** — Donațiuni cu sarcini. — Condiție rezolutorie expresă. — Concurs de voințe. — Revocare. (Ghiță Mihai cu Toader G. Ioniță.)

**Judecătoria Ocol. Ghergani (Dâmbovița).** — Văduvă săracă. — Dreptul ei de moștenire în concurs cu fii săi.

## Considerațiuni asupra dreptului succesoral al văduvei de război în averea soțului.

Situația soției, văduvă prin decesul soțului, formează în dreptul nostru unul din punctele cele mai susceptibile de critică.

Pozițiunea ei în familia soțului este astăzi un anachronism și își are origina în dreptul roman, pe care s'a brodat în mod insuficient creștinismul. Pasul vremii, însă, a devansat vechile concepții despre familie și va trebui să ne conformăm printr'o revizuire radicală la capitolul succesiunilor.

În această direcție s'au făcut recent două încercări: una ca totul laterală și de circumstanță, alta brutală și ambele incomplete și nearmonizate cu restul materiei.

Prima încercare de a se ieși din carapacea vremii a făcut-o legiuitorul în 1916 sub presiunea împrejurărilor pentru văduvele celor morți sub drapel; iar al doilea pas l-a făcut în 1921 cu legea asupra impozitului progresiv pe succesiuni. — *M. Of.* 91 din 1921.

Vom încerca să spicim astăzi câteva din multele observațiuni cu privire la legea autorizând luarea de măsuri în vederea stării de război pentru familia și averea celor mobilizați. — (Legea publicată în *M. O.* No. 221 din 1916 și colecția oficială vol. I, pag. 338-339).

Prin art. 13, 14, 15, 18 și 19 s'a legiferat în materie de succesiuni ale celor morți sub drapel, *suspendând pentru averile acestora dispozițiunile de drept comun* (art. 24). Deși cu multe laturi criticabile, s'a făcut un pas hotărât și îndrăzneț, care ar putea da o linie de

conduită pentru viitor în schimbarea ordinii succesoriale. S'a avut în vedere chemarea soției rămasă văduvă, la succesiunea soțului mort în război.

Până la această modificare soția era chemată la succesiunea soțului în al 13-lea grad (art. 652, 676, 679 c. civ.), iar când nu poseda avere personală, i se recunoștea prin art. 684 c. civ. un fel de pomană cum se exprimă d-l Alexandresco, ceea ce este încă discutabil dacă este drept succesoral sau drept de creanță. Nu voi face aici și acum critica situației de plâns a soției văduve înlăturată de către rudele cele mai depărtate din averea pentru a cărei înmulțire și propășire a muncit o viață întreagă în egală parte cu soțul.

În prezent mă preocupă interpretarea ce trebuie să dăm mai ales art. 13 și 14 din legea precitată.

*Art. 13 spune:* „Văduva celui chemat sub arme are asupra bunurilor succesiunii soțului încetat din viață sub drapel un drept de moștenire în plină proprietate, care este:

De o treime, dacă defunctul lasă un descendent din căsătorie;

De o pătrime, dacă lasă doi sau mai mulți descendenți legitimi;

De o jumătate, când soția vine în concurență cu părinți, buni, frați sau surori, ori descendenți ai lor. În lipsa rudelor arătate în acest articol, din partea soțului, soția moștenește întreaga avere. Soția nu va putea însă exercita dreptul său decât asupra bunurilor de care defunctul nu va fi dispus prin acte cu titlu gratuit, fără a aduce vreo atingere drepturilor moștenitorilor rezervatari.”

*Art. 14:* „Dacă valoarea succesiunii nu depășește suma de lei 10.000, după evaluarea făcută de instanțele judecătorești, soția va avea dreptul de moștenire prevăzut la art. precedent, când vine în concurs cu descendenți legitimi ori legitimați sau ascendenții defunctului acolo arătați; iar în lipsa acestor rude soția moștenește singură bunurile ce compun succesiunea soțului.

Deosebit de dreptul succesoral, dacă într'o succesiune limitată la valoarea de 10.000 lei, stabilită cum s'a arătat mai sus, se cuprinde și o casă care a fost locuită de defunct ca proprietar cu familia sa, soția are și dreptul de a continua să locuiască în acea casă până la încetarea ei din viață, fără ca acest din urmă drept să poată fi atins de soț prin vreun act de dispozițiune cu titlu gratuit”. Le-am dat în cuprinsul lor întreg, pen-

tru că va fi nevoie, cum se va vedea. Art. 15 regulează modul cum au să conlocuiască ascendenții decedatului cu soția lui.

Redactarea celor două articole mi-se pare că este confuză și incompletă. Ea poate da loc la două interpretări mult deosebite una de alta.

Să vedem în primul rând inovațiile legiuitorului în această materie:

1) Totdeauna văduva de război va lua în plină proprietate din succesiunea soțului. După dreptul comun, văduva săracă în concurență cu descendenții lua în uzufruct; nu vorbesc de art. 679 c. civ., fiindcă își are aplicația așa de arareori.

2) Se recunoaște acestei văduve dreptul de abitație în casa soțului în concurs cu ascendenții — de descendenți nu mai începe discuție — pe care poate să-i îndepărteze din casă (e vorba de primii) plătindu-le în schimb o chirie anuală, după aprecierea judeului de ocol.

3) Are dreptul de a pretinde raportul numai în ce privește casa de locuit, neputându-se atinge de celelalte liberalități sau de dreptul rezervatarilor.

4) Văduva de război înlătură dela succesiune pe unele categorii de moștenitori: categoria colateralilor ordinari și câte odată chiar pe colateralii privilegiați. Ea concurează numai cu descendenții, ascendenții (părinți, bunici) și frații, surorile defunctului sau descendenții lor. Nefiind vreunul din aceștia, îndepărtează pe toți ceilalți, cari aveau vocație înaintea ei după dreptul comun și mostenește întreaga avere.

Mă opresc la acest din urmă punct pentru a-l privi mai atent.

Am vorbit mai sus în treacăt despre confuzia în redactarea celor două articole. Din ea izvorăsc cele două interpretări ce pot fi date.

Ce a voit să legifereze legiuitorul din 1916? Asupra succesiunilor până la orice valoare pe de o parte și asupra succesiunilor până la 10.000 lei inclusiv casa de locuit pe de altă parte? Sau numai asupra succesiunilor până la 10.000 lei inclusiv casa de locuit, iar pe celelalte nu le-a scos din dreptul comun?

Mai precis, art. 13 și 14 pun în valoare două principii și în consecință creiază două categorii de văduve de război, după valoarea averii sau cele două articole se completează unul pe altul, contopindu-se?

Prima ipoteză s'ar formula astfel: *Legiuitorul a înțeles să reguleze prin art. 13 succesiunile mai mari de 10.000 lei, iar prin art. 14 și 15 succesiunile sub 10.000 lei în care se cuprinde și casa de locuit.* Ea se poate susține astfel:

a) Din diferențierea de redactare a celor 2 articole reese că se creiază 2 categorii de succesoare în raport cu valoarea averii:

1) Văduve care au a moșteni în averi nelimitate și care se vor lupta cu descendenții (art. 13 al. 1 și 2), ascendenții și colateralii până la descendenții fraților și surorilor — categoria privilegiaților — (art. 13 al. 3) și care văduve nu vor avea dreptul de abitație.

2) Văduve, care au a moșteni în averi până la valoarea de 10.000 lei inclusiv casa de locuit, și fiind mai săracă succesiunea nu vor avea de luptat decât cu descendenții și ascendenții soțului îndepărtând pe toți

colateralii, pentru bunul motiv că art. 14 nu prevede această categorie. Prin urmare, iată o diferență în redactarea acestor două articole.

b) Se mai susține că prin art. 14, se mai creiază văduvei o favoare în plus, — înlăturarea colateralilor, — pe rațiunea că pentru averile mai mari de 10.000 lei, chiar dacă ar concura ea și cu colateralii, tot i-se va cuveni o importantă cotă-parte suficientă pentru întreținerea ei, pe câtă vreme la o succesiune până la 10.000 lei, știut fiind că colateralii sunt cei mai numeroși la moștenire, va rămâne o cotă-parte așa de neînsemnată că ar face iluzoriu efectul legii.

c) Că s'au creiat două categorii de văduve este și faptul că pentru cele prevăzute la art. 14 se creiază și dreptul de abitație în casa soțului, chiar când defunctul ar fi dispus asupra casei prin acte cu titlu gratuit, pe când celelalte categorii de văduve de război nu i-se acordă această nouă favoare tot pentru motivul că cota-parte a lor este suficientă nevoilor de a trăi.

d) Coexistența celor 2 articole nu este o inadvertență, ci este voită avându-și rațiunea în celelalte argumente, cum și în art. 19 unde din nou se evidențiază intenția legiuitorului scutind de taxa succesorială către fisc numai averile până la 10.000 lei, de unde *per a contrario* succesiunile mai mari nu sunt scutite și iată-ne în fața celor 2 categorii de văduve de război.

Ipoteza a doua s'ar formula astfel: *Prin art. 13 și 14 este vorba de regularizarea în mod excepțional asupra succesiunilor celor morți sub armă, cu o valoare până la 10.000 lei în care se cuprinde și casa de locuit; succesiunile mai mari rămân tot sub regimul dreptului comun.* Prin urmare art. 13 și 14 dezvoltă un singur principiu, creiază o singură categorie de văduve de război favorizate, și ele au a se interpreta ca completându-se unul pe altul.

Argumentele sunt:

a) În art. 13 se enunță principiul de repartitie și se enumără persoanele chemate a se lupta între ele; iar în art. 14 se limitează care anume succesiuni se vor regula după articolul precedent — numai cele în valoare până la 10.000 lei inclusiv casa de locuit, — iar ca dovadă că așa trebuie să fie, stă tehnica redacției celor 2 articole: art. 14 după ce stabilește de care succesiune trebuie să ne ocupăm, în privința diviziunii ei trimite la articolul precedent „soția va avea dreptul de succesiune prevăzut la art. precedent“.

b) Legiuitorul a făcut un lux enumerând din nou categoriile concurenților în art. 14 și a comis o neglijență nefăcând enumerația completă. Ca dovadă că a fost neglijent în întrebuintarea precisă și clară a termenilor stau câteva fapte evidente:

1) La art. 19 vorbind de scutirea taxelor către fisc pentru succesiunile până la 10.000 lei, a pregetat să mai adauge și casa de locuit, de unde dând interpretarea strict literară, ar urma că dacă succesiunea este sub 10.000 lei, de exemplu 5.000 lei și o casă în valoare de 4—5.000 lei, n'ar mai fi scutită de taxe către fisc, ceea ce desigur n'a fost intenția legiuitorului.

2) Altă neglijență se observă în întrebuintarea cuvintelor: în al. 1 art. 13 se vorbește de descendenți. Care? în al. II același art. se vorbește de descendenți legitimi; iar în art. 14 despre descendenți legitimi sau legitimați. Tot voită a fost întrebuintarea acestor

termeni? Dacă ar fi așa, conduce la situații bizare. La averi mai mari, descendenții legitimați înlăturați, iar la averi mai mici, chemați.

De aci se trage argument că repetarea din art. 14 a cuvintelor, „când vine în concurs cu descendenții legitimi ori legitimați, ascendenții defunctului acolo arătați” nu-și mai are nici un rost și nu este operantă.

c) Intenția legiuitorului din 1916 a fost de a proteja și asigura prin excepție pe văduvele celor mulți și în genere săraci; cât despre văduvele ale căror soți lăsau averi mari, cota-parte convenită lor fie ca văduve sărace, fie în celălalt caz, le era suficientă și de aceea au a se guverna după dreptul comun, ale cărui dispoziții nu sunt abrogate ci suspendate 1).

d) S'ar comite o nedreptate, admitând prima ipoteză, prin faptul că unele văduve care au aceeași calitate — de a fi de război, — concură cu colateralii, altele îi înlătură. 2)

Cu toată confuzia și neglijența legiuitorului în redactare înclin pentru prima interpretare și aștept ca alte instanțe superioare să se pronunțe.

Am spus că legiuitorul a fost incomplet în regularea acestui drept succesoral. N'a armonizat noile texte cu cele vechi și în practică, mai ales, se nase unele dificultăți pentru judecător. Iată câteva:

După dreptul comun mai multe rude de diferite grade concurează fără a se exclude. Astfel sunt ascendenții (părinții) mortului cu frații, surorile sau descendenții acestora (colateralii privilegiați) în cazul că decedatul este fără posteritate (art. 671 și 673 c. civ.). Acum să luăm un exemplu: iată o succesiune în valoare de 100.000 lei. Asupra ei au a concura unul din părinții defunctului, un frate al defunctului, 2 copii dela alt frate mort și văduva defunctului. În dreptul comun aplicând art. 673 c. civ., ascendentul ia o pătrime, iar celelalte trei pătrimi se vor lua de către colateralii, îndepărtând pe văduva, care numai în cazul art. 684 c. civ. va lua o pătrime.

În actuala lege o jumătate o va lua văduva (art. 13 al. 3)... dar ceilalți cum vor împărți? Care este pătrimea ascendentului? O preia din întreaga sumă la început adică 25.000 lei, sau văduva preia jumătatea văduvei se preia la început, după care din cealaltă jumătate va lua ascendentul pătrime adică 12.500 lei. Din faptul că ascendentul este înarmat cu sezina (art. 653 c. civ.) putem trage un argument în profitul lui și în detrimentul văduvei, când legea de față este vădit că este de protecție pentru văduvele de război?

Și văduva n'ar putea să-ți țină următorul limbaj: eu concurez cu colateralii numai când succesiunea întrece 10.000 lei. Deci pentru porțiunea până la 10.000 lei, am a lupta numai cu ascendentul, iar pentru restul de 90.000 primesc și pe colateralii?

Alta. Se vor săvârși în practică multe fraude, iar contestațiile vor curge șir. Unii din concurenți vor căuta să exagereze valoarea succesiunii, alții s'o micșoreze, ori să sustragă din ea. (Colateralii au tot inte-

resul să fie evaluată peste 10.000 lei; iar văduvele, sub această estimatie. Cu această ocazie se va pune în discuție care valoare trebuie considerată: cea din momentul deschiderii succesiunii sau cea din momentul acțiunii de partaj. Importanța este mare pentru că prin răsturnarea și deprecierea valorilor în momentele acestea, — mai ales în ipoteza a doua — efectul legii ar deveni iluzoriu pentru că numai 2 boi, o vacă, plugul și carul depășesc 10.000 lei și te trimit la dreptul comun, pentru care motiv, încă odată accentuez, sunt pentru prima ipoteză întrucât în nici un caz văduva de război nu va mai lua în uzufruct și nu va veni în al 13-lea grad la succesiunea celui mort sub arme.

Conchizând asupra celor observate vom preciza. Legiuitorul din 1916, sub presiunea vremii și a exigențelor sociale, a schimbat ordinea succesorală a dreptului comun, în privința vocației văduvelor de război și le-a creat acestora o favoare de două grade, având ca criteriu valoarea succesiunii deschise: favoarea mai mare pentru succesiuni mai mici, și favoare mai mică pentru succesiuni mai mari.

În alegerea termenilor, redactarea articolelor și precizarea intențiunii, lasă mult de dorit, din care cauză se ivesc uneori în practică greutăți serioase.

G. Agraru  
Magistrat

## JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

### INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

Secția II

Audiența de la 23 Ianuarie 1923

Președenția D-lui Oscar N. Nicolescu, președinte

G. D. Carari cu Ministerul Public

CURTE CU JURĂȚI.—ACHITARE.—CONDAMNAREA ACUZATULUI LA DAUNE-INTERESE.—ART. 381 ȘI 389 PR. PENALĂ.—ART. 998 C. CIVIL.

Curtea cu jurați nu poate, pe temeiul art. 381 pr. penală, să condamne la daune pe acuzatul achitat, decât cu condițiunea ca, pe de o parte, să stabilească în deciziunea sa în mod explicit, că nu există nici o contradicție între ceea ce s'a judecat în criminal și ceea ce s'a judecat în civil, iar pe de altă parte să precizeze faptele de natură a caracteriza în sarcina acuzatului achitat o culpă distinctă de crima ce a fost înlăturată de juriu și care să serve de bază cererei de daune formulată de partea civilă.

No. 94.—Admis recursul făcut de G. D. Carari în contra deciziei Curții cu Jurați din Vaslui cu No. 20 din 1922.

S'au ascultat d-l avocat Gh. Dumitrescu în dezvoltarea motivului de recurs și d-l procuror Al. Nicolau în concluziuni.

Curtea deliberând,

Asupra motivului de casare:

„Exces de putere, violarea art. 389 din pr. penală și nemotivare;

„Fiind trimis în judecata Curții cu juri sub acuzațiunea că a-și fi aplicat lovituri cari au cauzat moartea pacientului Th. N. Aprodu, am fost declarat nevinovat de această crimă, prin răspunsul negativ al juriului,

„Cu toate acestea, judecătorii Curții cu Jurați m'au con-

1) Nu am la dispoziție expunerea de motive și nici desbaterile pentru a cunoaște intenția legiuitorului.

2) Cel puțin aceeași nedreptate se comite, admitând ipoteza două, prin care o parte din aceste văduve sunt trimise la dreptul comun, care știm cât de vitreg este cu ele.

damnat la 10.000 lei daune—interese, către tatăl pacientului sub cuvânt că, din instrucție și desbateri ar fi rezultat că eu sunt autorul material al faptului de acuzațiune, și că o asemenea constatare nu contrazice verdictul juriului, care s'a pronunțat numai asupra neculpabilității. Este adevărat că, în principiu, legea autoriză pe judecătorii Curții cu jurați, iar, după ce acuzatul a fost achitat, să statueze asupra daunelor—interese pretinse de partea vătămată, însă această atribuțiune acordată lor trebuie să se concilieze cu autoritatea lucrului judecat. Prin urmare, hotărârea dată asupra intereselor civile, trebuie să constate, în termeni expliți și preciși, că nu există nici o contradicțiune între ceiace s'a judecat în criminal și ceiace s'a judecat în civil. Simpla enunțare că, declarațiunea de neculpabilitate nu exclude existența materială a actului, nu este îndesulătoare.

„Ori, în speța, Curtea cu jurați, pe lângă că contrazice răspunsul juriului atunci când afirmă că eu sunt „autorul material al faptului încriminat“ adică al crimei, dar chiar dacă s'ar fi luat numai faptul material în sine, încă această instanță ar fi trebuit să constate și să precizeze care este culpa mea, deosebit de crima înlăturată de juriu, precum că numai culpa singură poate servi de bază unei acțiuni în repararea pagubei suferite, ceiace Curtea n'a făcut”.

Având în vedere deciziunea supusă recursului din care se constată că, recurentul Gheorghe Carari, în urma verdictului de neculpabilitate al juraților, fiind achitat de faptul de lovire care a cauzat moartea lui Teodor N. Aprodu, a fost condamnat, în baza art. 998 din codul civil, la 10.000 lei despăgubire civilă către Neculae Aprodu, părintele victimei.

Că, pentru a decide astfel, Curtea declară că recurentul este autorul material al faptului încriminat și că moartea lui Teodor N. Aprodu a fost cauzată de fapta recurentului, iar că părintele victimei a suferit o daună atât materială cât și morală.

Considerând că Curtea cu jurați, nu poate, pe temeiul art. 381 cod. proc pen. să condamne pe acuzatul achitat la daune, de cât cu condițiunea pe de o parte ca să stabilească, în deciziunea sa, în mod explicit, că nu există nici o contrazicere între ceiace s'a judecat în criminal și ceiace s'a judecat în civil, iar pe de altă parte să precizeze faptele de natură a caracteriza în sarcina acuzatului achitat, o culpă distinctă de crima ce a fost definitiv înlăturată de juriu, culpă care conf. art. 998 cod. civil, să serve de bază cererii de daune formulată de partea civilă.

Considerând, în speța, că Curtea cu juri se mărginește să declare că recurentul este autorul faptului încriminat și că moartea victimei a fost cauzată de fapta recurentului; că, însă, nu constată în sarcina lui, o culpă distinctă de crima ce i se impută, și nu arată că daunele la care a condamnat pe recurent, rezultă din vre-o culpă a lui; că simpla mențiune a art. 998 cod. civ. fără nici o motivare, nu este suficientă;

Că, în asemenea condițiuni, Curtea cu jurați a pronunțat o deciziune nemotivată și deci casabilă;

Că, de aceea, motivul de casare este întemeiat și urmează a fi admis.

Considerând că deciziunea Curții cu jurați fiind casată numai în ce privește interesele civile, afacerea urmează să fie trimisă înaintea unui Tribunal ordinar, potrivit art. 433 pr. penală:

Pentru aceste motive, casează.

### Secția III

Audiența dela 6 Decembrie 1922

Președenția D-lui D. G. Tăzlaşanu, președinte

C. Costantinescu cu David și Zaharia Avramovici.

**TIMBRU ȘI ÎNREGISTRARE.—APEL PE HÂRTIE LIBERĂ.—IMPOSSIBILITATE DE PROCURARE A TIMBRULUI ÎNORUSTAT.—VALABILITATEA APELULUI.—(ART. 6 ȘI 23 L. TIMBRULUI).**

Deși în principiu taxa timbrului are caracterul unui impozit de consumațiune, în sensul că modul de percepere constă în întrebuițare de timbre sau hârtie timbrată, totuși legea, prin excepție, autoriză pe contribuabil a achita direct taxa timbrului la birourile fiscale, cu condiție de a prezenta adeverință din partea autorității comunale că nu se găsesc timbre în localitate.

În acest caz, nimic nu împiedecă autoritatea fiscală de a aprecia, ea singură, imposibilitatea contribuabilului de a-și fi procurat timbrele necesare, și a-i percepe taxa prin viză, chiar fără adeverința cerută de lege, scopul legii fiind, prin această procedare, atins și interesul fiscului satisfăcut.

No. 1815—Respins recursul făcut de Costache Constantinescu contra deciziei comerciale No. 13/922 5 Curței de apel Galați s. I în p. oces cu David și Zaharia Avramovici.

S'a citit raportul făcut de d-l consilier Ar. Alexandrescu.

S'a ascultat d-l avocat Traian V. Ionescu în dezvoltarea recursului și d-l avocat Elie Nicolescu în conbateri.

Curtea deliberând,

Asupra motivului de casare tras din violarea art. 119 din legea timbrului, greșită interpretare și exces de putere,

Având în vedere că, recurentul a cerut Curții de Apel să anuleze apelul intimațiilor în recurs pe motiv că n'a fost scris pe hârtie cu timbrul încrustat de 40 de lei, ci pe hârtie liberă purtând viza administratorului financiar, doveditoare de plata acestei taxe.

Considerând că, în principiu, taxa timbrului având caracterul unui impozit de consumațiune, la care urmează a se supune un act în momentul confecționării lui, modul de percepere a acestei taxe consistă în întrebuițarea de timbre sau hârtie timbrată, afară de cazuri excepționale când legea timbrului însăși autoriză alt mod de percepere; că, unul din aceste cazuri excepționale este și acela prevăzut de art. 6 din legea timbrului, care permite contribuabililor a achita direct la birourile fiscale taxa timbrului, cu condițiune de a prezenta adeverință din partea autorității comunale că nu se găsește timbre în localitate;

Considerând că, în ipoteza acestui caz nimic nu împiedică administrațiile fiscale ca, apreciind ele însăși imposibilitatea în care se găsește părțile de a-și procura coale sau mărci timbrate, să accepte plata taxelor în numerar, chiar fără adeverințe din partea autorității comunale, căci scopul perceperei acestor taxe care e plata reală și efectivă a impozitului în câtimea și la momentul anume arătate de lege, este atins prin acest mijloc înlesnit de însăși autoritatea fiscală superioară,

sub controlul căreia se face plata prin viză a taxelor de timbru, atunci când partea să găsește în imposibilitate de a-și procura timbrele necesare efectuării actului dela debitele de timbre din localitate.

Considerând că, astfel fiind, urmează că, în speță, apelanții, intimati azi în recurs, au achitat în mod valabil taxa timbrului fix prevăzută de art. 23 din legea timbrului și înregistrării și deci hotărârea Curții de Apel menținându-se pe aceste considerațiuni, recursul urmează a se respinge.

Pentru aceste motive, respinge.

## CURTEA DE APEL DIN CONSTANȚA

*Audiența de la 24 Noembrie 1922*

Președinția D-lui Gh. L. Dimitriu, consilier

G. U. Negropontes cu Luisa Anghene

**ÎNCHIRIERE.—PRELUNGIREA CONTRACTELOR DE LOCAȚIUNE.—DIRECȚIUNEA DE PENSION.—DACĂ POATE FI CONSIDERATĂ CA COMERCIANTĂ SPRE A PLĂȚI SPORUL ÎNCHIRIAT.—ART. 1 DIN LEGEA CHIRIAȘILOR DIN 14 APRILIE 1923.**

Când o directoare de pension a închiriat o casă în scop de a da învățătură și educație copiilor, nu poate fi considerată că face parte din categoria comercianților și industriasiilor pe care i-a avut în vedere legea chiriașilor din 1922, când a permis să se sporească chiria de cinci ori cât era la 1916, întrucât o asemenea dispozițiune fiind excepțională este de strictă interpretare și nu poate fi întinsă prin analogie la alte cazuri și categorii pe care legea nu le-a prevăzut.

No. 144.—Respins ca nefundat apelul făcut de G. M. Negropontes în contra sentinței civile cu No. 179/922 a Tribunalului Constanța S. II în proces cu Luisa Anghene.

### Curtea.

Asupra apelului făcut de G. U. Negropontes prin procuratorul său D. P. Acatos contra sentinței civile No. 179 a Tribunalului Constanța s. II pronunțată la 25 Septembrie 1922, prin care i s'a respins ca nesustenută acțiunea intentată contra chiriașei sale Luisa Anghene, pentru reziliere de contract și evacuare din imobilul din str. Tomis No. 13 din Orașul Constanța.

Având în vedere că prin această acțiune apelantul cere să se ordone evacuarea imobilului din Constanța str. Tomis 13, pe care îl ține cu chirie intimata Luisa Anghene pe temeiul contractului de închiriere vizat la No. 1968 din 1915 de Administrația Financiară Constanța, pentru motivul de neplata chiriei legale pe semestrul Aprilie—Octombrie 1922.

Având în vedere susținerile apelantului, opunerile intimatului și actele din dosar;

Având în vedere că se constată din menționatul contract, aflat la dosar, că intimata Luisa Anghene a luat cu chirie de la apelantul G. Negropontes imobilul din strada Tomis No. 13, pe termen de un an, de la 26 Octombrie 1915 până la 26 Octombrie 1916, cu

prețul de 5000 lei, spre a servi pentru locuință și institut de cultură, cu dreptul pentru chiriașă de a subînchiria parte din imobil;

Că, acest contract a fost prelungit în virtutea legilor excepționale privitoare la închirieri;

Având în vedere că se pretinde de apelant că după ultima lege privitoare la prelungirea contractelor de închiriere, din 14 Aprilie 1922, chiriașă urma să-i plătească o chirie de cinci ori cât cea de la 23 Aprilie 1916, adică 25.000 lei pe an, întrucât dânsa făcând în imobilul închiriat o întreprindere care îi aduce foloase bănești, urmează că acest imobil să fie considerat că face parte din categoria prăvăliilor în care se face comerț;

Având în vedere că se constată din actele aflate la dosar, și nu se tăgăduște de apelant, că intimata a plătit chiria în sumă de cinci mii lei pe semestrul Aprilie—Octombrie 1922, adică îndoitul chiriei de la 23 Aprilie 1916.

Considerând că astfel fiind, este a se ști dacă chiria imobilului în chestiune, cu începere dela 23 Aprilie 1922, conform noii legi din 14 Aprilie 1922, trebuie să fie de cinci ori cât cea de la 1916, ca pentru comercianți și industriași, precum pretinde apelantul, sau numai de două ori precum susține intimata.

Având în vedere că este necontestat în speță că o parte din imobilul închiriat este întrebuințat, precum de altfel se prevede prin contractul de închiriere, ca institut de cultură, adică ca pension de fete, unele externe iar altele interne, cărora li se dă locuință, hrană și tot ce le este necesar pentru învățătură, iar cealaltă parte din imobil, constând din 4 camere, servește ca locuință chiriașei Luisa Anghene și familiei sale;

Considerând că doctrina și jurisprudența admit în mod unanim că directorii de pensioane nu fac acte de comerț, de și cumpără mărfuri pentru trebuințele profesiei lor, pe cât timp ceia ce dă elevilor, precum nutrimentul, cărțile, condeele și alte furnituri, nu sunt obiectul principal al întreprinderii lor, ci numai accesoriul, scopul principal fiind educația și învățătura.

Că, de aci rezultă că, atunci când o directoare de pension a închiriat o casă în scopul de a da învățătură și educație copiilor, nu poate fi considerată că face parte din categoria comercianților și industriașilor pe care i-a avut în vedere legea chiriașilor din 1922, când a permis să se sporească chiria de cinci ori cât era la 1916, întrucât o asemenea dispozițiune fiind excepțională, este de strictă interpretare și nu poate fi întinsă prin analogie la alte cazuri și categorii pe care legea nu le-a prevăzut.

Considerând că așa fiind, urmează că în speță chiria legală este de două ori cât cea de la 23 Aprilie 1916, adică de zece mii lei pe an, chirie pe care intimata a plătit-o pe semestrul Aprilie—Octombrie 1922; în sumă de cinci mii lei, conform legii, iar prin contract nu s'a stipulat clauza rezolutorie expresă.

Că, în orice caz, nu se poate face nici o culpă intimatului din faptul că nu a plătit cu exactitate la termenul stipulat întreaga chirie legală, ci numai o parte din ea, iar restul mai târziu, după ce s'a intentat contra sa acțiunea la Tribunal, întrucât ora

discuțiune asupra cuantumului chiriei legale, față de pretențiunea ridicată de reclamant, care cerea o chirie de cinci ori mai mare, așa că nu poate fi vorba de un refuz sau o nevointă din partea intimitei de a plăti chiria.

Că, dar motivul de reziliere invocat de apelant și bazat pe neplata chiriei, este neintemeiat.

Având în vedere, în al doilea loc, că faptul invocat de apelant că intimata a subînchiriat unele camere în timpul verei, nu poate da loc la reziliere, pentru că în speță nu numai că subînchirierea nu a fost interzisă prin contractul de închiriere, dar ea a fost chiar permisă în mod formal prin acel contract.

Că, subînchirierea unora din camere având loc de altfel, în speță, în mod cu totul accidental, ea nu poate constitui o schimbare de destinație a imobilului în chestiune, întrucât nu depășește prevederile contractului și intențiunea comună a părților contractante.

Că, dar apelul fiind neintemeiat, el cată să fie respins.

Având în vedere și cererea de cheltueli de judecată pe care Curtea apreciind le fixează la sumai de două sute lei,

Pentru aceste motive, redactate de dl consilier Remus C. Benișache, respinge ca nefondat apelul.

Semnăți: Gh. L. Dimitriu, C. I. Nacian, Al. Teodoresen, Remus Benișache, N. N. Papadat.

## TRIBUNALUL JUDEȚULUI TECUCI

Audiența de la 7 Iunie 1922

Președinția D-lui V. Gh. Ioan, Președinte

Ghiță Mihai cu Toader A. Ioniță

**DONAȚIUNI CU SARCINI. — CONDIȚIUNE RESOLUTORIE EXPRESĂ. — REVOCAREA IPSO JURE. — INTERVENȚIA JUSTITIERI PENTRU A CENSURA ÎNDEPLINIRII A SARCII ELOE.**

**DONAȚIUNI CU SARCINI. — ABANDONAREA SAU RESTITUIREA BUNURILOR DĂRUITE. — CONCURSUL DE VOINȚI A DONATARULUI ȘI A DONATORULUI PENTRU A SE OPERA REVOCAREA. — ART. 820, 830, ȘI 832, C. CIV.**

1. Când s'a stipulat în act condițiunea rezolutorie expresă, pentru neexecutarea obligațiilor impuse donatarului, rezilierea are loc *ipso jure*, fără somație sau cerere în judecată, iar părțile nu se vor adresa justiției, de cât pentru ca ea să constate dacă condițiunile din care decurge rezilierea, sunt sau nu îndeplinite.

2. Donatarul nu se poate libera de executarea sarcinilor ce și-a luat prin actul de donațiune, fără voia donatorului, decât numai oferind, abandonând sau restituind bunurile dăruite, întrucât donațiunea fiind un contract, ea constituie legea părților și este nevoie tot de concursul voinței părților pentru a fi revocată.

Tribunalul,

Având în vedere, apelul făcut de Ghiță Mihai, din comuna Movileni, contra cărței de judecată No. 265, din 27 Septembrie 1914, a judecătoriai ocolului rural

Ivești, prin care se obligă numitul apelant a lăsa în proprietatea intimatului Toader A. Ioniță, din aceeași comună, un hectar 43 arii și 20 ct. arii loc arabil, situat în comuna Movileni și megieșit la răsărit și apus cu pădurea statului, pe din sus cu Grigore G. Mihai și pe din jos cu Toader A. Ioniță, plus 15 lei cheltueli de judecată.

Având în vedere cererile și susținerile părților, cum și actele din dosar, în fapt rezultă precum urmează.

Locuitorul Costache Roman Baban, din comuna Movileni, este împroprietar la 1878 cu trei fălci pământ sau patru hectare, 29 arii și 66 ct. arii, în aceeași comună Movileni; mai târziu în anul 1884 Decembrie 19, numitul Costache Roman donează acest pământ lui Simion Ștefan Tudoran, cu actul de donație autentificat de acest tribunal la No. 4596 din 1884 și transcris la No. 563 din 1884; — donatorul decedează apoi în comuna Cișlea la 10 Iunie 1897, iar donatarul decedează în comuna Movileni la 3 Decembrie 1900. Posterior morții donatorului Costache Roman, terenul ce formează obiectul actului de donație, se stăpânește de fiii acestuia numiți Constantin și Iordache Roman și de fiica Ileana căsătorită cu Gheorghe Căldăraru, care îl și înstreinează pe la diferiți alți locuitori, lui Ion Trandafir, Toader Neagu și Dobre Ioniță, cum și intimatului Toader A. Ioniță cu actul autentificat și transcris de acest tribunal la No. 969 și 1968 din 1912, îi vinde din acelaș teren suprafața de două hectare 14 arii și 80 ct. arii, din care teren face parte și acel ce formează obiectul litigiului.

Având în vedere că, intimatul Toader A. Ioniță, în dovedirea acțiunii în revendicare ce a intentat contra lui Ghiță Mihai, a prezentat în prim loc, actul de vânzare autentificat și transcris de acest tribunal la No. 969 și 1968 din 1912, prin care se dovedește că a cumpărat terenul dela Constantin Roman, Iordache Roman și Ileana Gh. Căldăraru.

Că, din depunerile martorilor Filip Popa și Ionică Manolache, audiati la tribunal în ziua de 23 Martie 1916, se dovedește că vânzătorii sunt fiii lui Costache Roman, iar din actul de deces al Primăriei comunei Movileni cu No. 60, se constată că acesta a decedat la anul 1890, luna Decembrie, în 3 zile.

Că, identitatea terenului din actul de vânzare, cu acel ce face obiectul acțiunii, se dovedește cu depunerile martorilor Mihai Radu și Grigore Mihai, audiati de judecătoria ocolului rural Ivești, în ziua de 27 Septembrie 1914, iar că terenul ce se revendică face parte din acel ce care a fost împroprietar defunctul Costache Roman și că în întregime acest teren a fost stăpânit de numitul până la moarte, iar apoi de fiii săi Constantin și Iordache Roman, cum și de fiica sa Ileana G. Căldăraru, cari apoi l'au înstreinat, se dovedește cu prisosință din depunerile martorilor Mihai Radu, Grigore Mihai, Neculai Mocanu, Filip Popa și Ionică Manolache, mai afirmând acești trei din urmă martori, că o parte din pământul rămas de pe urma defunctului C. Roman și care face obiectul litigiului este stăpânit de apelant, dar cu titlu precar de arendaș.

Că, în fața acestor probe, acțiunea intentată de Toader A. Ioniță, este pe deplin dovedită, se opune însă de apelant, o excepțiune preemtorie de fond, că acțiunea ar ar putea fi intentată de intimat, recte nici de au-

toriilor săi, vânzătorii fiii defunctului Costache Roman, pentru motivul că, acesta donând întreg terenul cu care a fost împroprietărit, a eșit din patrimoniul său și acțiunea în revendicare dacă ar fi să fie intentată, nu ar putea-o face cu succes decât donatorul Simion Ștefan Tudoran sau moștenitorii săi, atâta timp cât actul de donație are ființă.

Urmează a examina deci, dacă actul de donațiune are consistența juridică de a opri în loc acțiunea intentată de Th. A. Ioniță.

Este cunoscut principiul, „point d'intérêt. point d'action" și din acest punct de vedere urmează a fi privită și cercetată cesțiunea, pentru toate părțile care intervin în sfera de acțiune.

Incepând cu moștenitorii defunctului C. Roman, *ayant cause* intimatului Toader A. Ioniță, el nu avea nici un interes de a cere revocarea sau rezilierea actului de donație autentificat la No. 4596 din 1884 și aceasta dedusă astfel:

Mai întâi, actul de donație privit în concepția sa, el cuprinde oarecare sarcine impuse donatarului, ca bunăoară donatarul să întrețină pe donator în timpul vieții lui cu cele necesare îmbrăcăminte și nutrimentului, iar după trecerea lui din viață să'l înmormânteze conform datinelor creștinești, făcându-i și praznicile ce rufe de religie, până la 7 ani, când să fie desgropat; iar neîndeplinirea vreunei din aceste condițiuni, făcea ca donațiunea să fie revocată *de la sine*, fără cauză de judecată.

Că, în adevăr, donațiunea în raporturile dela donator la donatar, îmbracă caracterul contractelor unilaterale, iar când prin convenția părților se stabilesc și oarecare obligațiuni din partea donatorului, atunci se operează prin această voință a părților transfertul caracterului convenției de bilaterală, prin a căror reguli urmează a se rezolvi orice conflict, cum ar fi cea a neexecutării vreunei din condițiuni.

De aci, neexecutarea de sarcini din partea donatarului, în cazul stipulațiunei condițiunei rezolutorii expresă, atrage după *sine ipso jure* rezilierea, fără somație sau cerere în judecată și părțile nu se vor adresa justiției, decât pentru ca ea să constate dacă condițiunile, din care decurge rezilierea s'au îndeplinit sau nu, și aceasta cu drept cuvânt, căci nimeni nu și poate face singur dreptate, și odată constatată neexecutarea, nici o putere nu poate interveni, spre a reînvia un contract desființat mai dinainte, în puterea convențiunei părților.

În specia noastră se constată în fapt, din depunerile tuturor martorilor că pământul deși donat, a fost însă stăpânit de C. Roman, cât a trăit, iar apoi de moștenitorii săi, care l'au alienat, și această constatare de fapt face să se nască prezumția puternică, că atât donatorul Simion Ștefan Tudoran cât și moștenitorii săi, nu au îndeplinit nici una din sarcinile impuse prin actul de donațiune, căci dacă își ar fi executat sarcinile impuse, de sigur că nu s'ar fi lipsit așa de ușor de cinci hectare de pământ, ci din contra ar fi căutat pe orice cale să între în drepturile lor.

Că, această prezumție este admisibilă, fiind vorba de constatarea de fapt a neîndeplinirii unor obligațiuni, iar nu de sfărâmarea unui act scris, de donațiune, și

este și suficientă spre a face convingerea neîndeplinirii obligațiunei donatarului Simion St. Tudoran, de oarece doctrina este de acord că o singură prezumție este de ajuns, din moment ce prezumțiile sunt asemănătoare cu martorii, pentru motivul puternic că legiuitorul modern a repudiat vechea maximă „testis unus”.

Că, dar, odată câștigată cauzei neîndeplinirea sarcinilor donatului Simion Ștefan Tudoran, rezilierea donațiunei ce i s'a făcut de către C. Roman, prin actul autentificat la No. 4596 din 1882, are loc *ipso jure*, fără intervenția justiției.

Deci, din acest punct de vedere, o acțiune din partea moștenitorilor def. C. Roman, de revocarea actului de donațiune, este lipsită cu totul de interes.

Că, apoi, donatarul în nici un caz nu poate să se libereze de executarea sarcinilor ce și le-ar lua prin actul de donațiune, fără voia donatorului, ci numai oferind, abandonând sau restituind bunurile dăruite, întrucât donațiunea fiind un contract, ea constituie legea părților și este nevoie tot de concursul voinței părților pentru a fi revocată.

Că, este bine înțeles, că donatarul ar putea să renunțe la donațiune, dacă și-a rezervat această facultate prin act, iar în cazul că această clauză lipsește, ea se suplează prin intervenția judecătorilor, care ar putea să decidă, că în acest sens a fost intenția părților (Aubry et Rau, VII, pag. 408, text și nota 11).

Că, neexecutarea vreunei obligațiuni din partea donatarului considerată ca un act în *committendo*, poate fi considerată însă și ca o manifestare a voinței lui, de a renunța la donațiune.

Că, în fapt, se constată, că donatarul Simion St. Tudoran, nu a stăpânit nici odată terenul donat, deci intenția lui dela început, de a abandona bunul ce i-a fost dăruit de donatorul C. Roman, căci altfel trebuia să se manifeste prin executarea sarcinilor ce i se impuseseră; dar pentru a se opera rezilierea contractului de donațiune, mai este nevoie și de voința donatarului C. Roman.

Considerând că, C. Roman stăpânind în timpul vieții terenul donat, iar după moartea sa succesorii săi luându-l în stăpânire și făcând acte de dispoziție asupra lui, se întărește prin aceasta și mai mult convingerea, că, și donatorul a consimțit la revocarea acestei donațiuni; deci, constatată voința ambelor părți, în ce privește revocarea donațiunei, care deși neprevăzută în act, ca însă rezultă evident din voința exteriorizată, cu procedarea în fapt a părților.

Că, pornirea atât a donatarului Simion St. Tudoran, cât și a succesoriilor săi, de a se lepăda de donațiunea făcută de C. Roman, era și legitimată din împrejurarea că, ei cunoscând că acesta din urmă are trei fii, și deci conform art. 841 cod. civ., el nu putea dispune decât de a patra parte din bunurile sale, și cum nu se vedește că el avea și altă avere, decât cea donată, se așteptau cu siguranță să fie expuși a li se reducă liberalitatea ce li se făcuse, potrivit dispozițiilor art. 487 cod. civ. și de sigur donatorii părăsind bunurile dăruite, au judecat că, ar fi în avantajul lor procedând astfel, decât răspunzând unei eventuale acțiuni în reducere, care i-ar fi costat pierdere de timp și alte sacrificii materiale, printre care și acelea de îndeplinirea sarcinilor.

Din toate acestea rezultând că, donatarul Simion St. Tudoran, în intenția de a nu executa sarcinile ce i se impuseseră, a abandonat bunul donat, care unită cu intenția donatorului C. Roman, de a primi bunul, a dat ca rezultat revocarea donațiunii, operată prin consimțământul ambelor părți.

Că, și pe această cale, se evidențiază lipsa de interes din partea donatorului sau a succesorilor săi, de a procedea la revocarea donațiunii.

Că, trecând în fine, la examenul interesului personal direct și imediat ce ar putea trage apelantul Ghiță Mihai din eventuala validitate a actului de donație;

Se vede că, în fața probelor aduse de intimat în dovedirea acțiunii sale, consecințele trase din adagiul *possidio quia possidio* nu pot folosi la nimic apelantului și atunci în lipsă totală de dovezi, a aruncat înainte actul de donație, act care nu poate servi întru nimic apelantului, căci prin el nu i se rezervă nici un drept, fiind cu totul strein cauzei și între alte părți evidențiindu-se astfel și lipsa de interes, ce ar fi putut trage apelantul personal din folosința directă și imediată a actului de donație.

Că, în fața acestora dezvoltate, constatându-se pe de o parte influența actului de donație inoperantă în cauză, și deci fără efect excepțiunea ridicată de apelant, iar pe de altă parte, cristalizându-se dreptul intimatului Toader A. Ioniță, asupra terenului ce face obiectul acțiunii, în total apelul lui Ghiță Mihai cătă a fi privit ca nefundat și ca atare respins.

Văzând și cererea de cheltueli de judecată făcută de intimat, care apreciindu-se se fixează la suma de 300 lei.

Pentru aceste motive, redactate de d-l Președinte V. Gh. Ioan, respinge ca neîntemeiat apelul, etc.

Semnați: V. Gh. Ioan. C. Olodeanu.

### Judecătoria Ocol. Ghegani, jud. Dâmbovița

Audiența de la 22 Februarie 1923

Curtea de judecată civilă No. 30

Ioana Costache Dobre V-va ș. a. cu Marin și Const. C. Dobre.

VĂDUVĂ SĂRACĂ.—DREPTUL EI DE MOSTENIRE ÎN CONCURRENTĂ CU FII SĂI.—ART. 684 C. CIVIL.

Văduva săracă deși are calitatea de moștenitoare nu poate avea exercițiul unei acțiuni de partaj când vine în concurență cu fiii săi, de oarece drepturile lor sunt deosebite—uzufruct și nudă proprietate,—iar starea de indiviziune și prin urmare partajul presupune că neapărat coproprietarii au drepturi de aceeași natură.

Judecata,

Asupra acțiunii înreg. la No. 3274 din 1922 prin care reclamantele Ioana Costache Dobre Văduvă și Ilinca N. Nițu, cu autorizația soțului său, prima în calitate de văduvă săracă și a 2-a în calitate de fiică legitimă a defunctului Costache Dobre, cheamă în judecată pe Marin și Constantin C. Dobre, fii legitimi ai numitului defunct spre a se împărți judecătorește în 4 loturi

egale cele 63 arii teren rural, rămase de la numitul defunct cu vecinătățile prevăzute prin acțiune.

Având în vedere că din actele de stare civilă depuse în cauză, din interogatoriile luate părților consemnate în procesele-verbale atașate la dosar și din depozitiile martorilor audiați în ședința de astăzi, se constată că defunctul Costache Dobre a încetat din viață la 16 Octombrie 1916, că pe urma sa a rămas terenul prevăzut în acțiune, iar ca moștenitori a lăsat o fiică, care figurează ca reclamantă și doi fii, părți în acest proces, precum și pe soția sa văduvă Ioana Costache Dobre, care de asemenea figurează ca reclamantă și care e săracă, după cum dovedește cu certificatul percepției respective.

Având în vedere că în ședința de astăzi nu se prezintă spre a susține procesul de cât Ioana Costache Dobre, văduva defunctului, lipsind a 2-a reclamantă Iulica N. Nițu și ca atare urmează a cerreța care e dreptul unei văduve sărace și cum se poate exercita acest drept.

Considerând că potrivit art. 684 cod. civ., văduva lipsită de avere ia din succesiunea bărbatului său o porțiune virilă în uzufruct, dacă defunctul are mai mulți descendenți ca în spetă; iar doctrina și jurisprudenta în majoritate au stabilit că acest drept al văduvei sărace e un drept real succesoral și nu o creanță personală.

Considerând că, deși văduva săracă are calitatea de moștenitoare, dânsa nu poate avea exercițiul unei acțiuni de partaj atunci când vine în concurență cu fiii săi, de oarece aceștia au drept la nuda proprietate, iar dânsa are drept numai la uzufruct, prin urmare fiecare având drepturi distincte și de natură deosebită nu se poate spune că există stare de indiviziune între ei, fiindcă indiviziunea presupune că drepturile coproprietarilor asupra lucrului comun sunt identice, de exemplu toți coproprietarii asupra uzufructului sau coproprietarii asupra nudei proprietăți.

Considerând că dreptul văduvei sărace în comparație cu drepturile descendenților, pe lângă că e de natură deosebită, nu e totdeauna egal în întindere și nici nu începe totdeauna la data deschiderii succesiunii, ci uneori la data încetării uzufructului legal, din care cauză în practică e imposibil de efectuat un partaj, iar un partaj judiciar privitor numai la folosința nu e adimisibil conform legislațiunii noastre.

Că, prin urmare, dacă văduva săracă cu drept de uzufruct își poate valorifica acest drept pe calea unei acțiuni reale în revendicare sau printr'o petițiune de ereditate îndreptată în contra celorlalți moștenitori, o acțiune de partaj cum e cea de față e inadmisibilă în drept și urmează a fi respinsă ca atare.

Pentru aceste considerațiuni, respinge.

Judecător, N. Negru

**Administrația revistei roagă pe d-nii abonați în întârziere a'i trimite costul abonamentului rămas neachitat.**